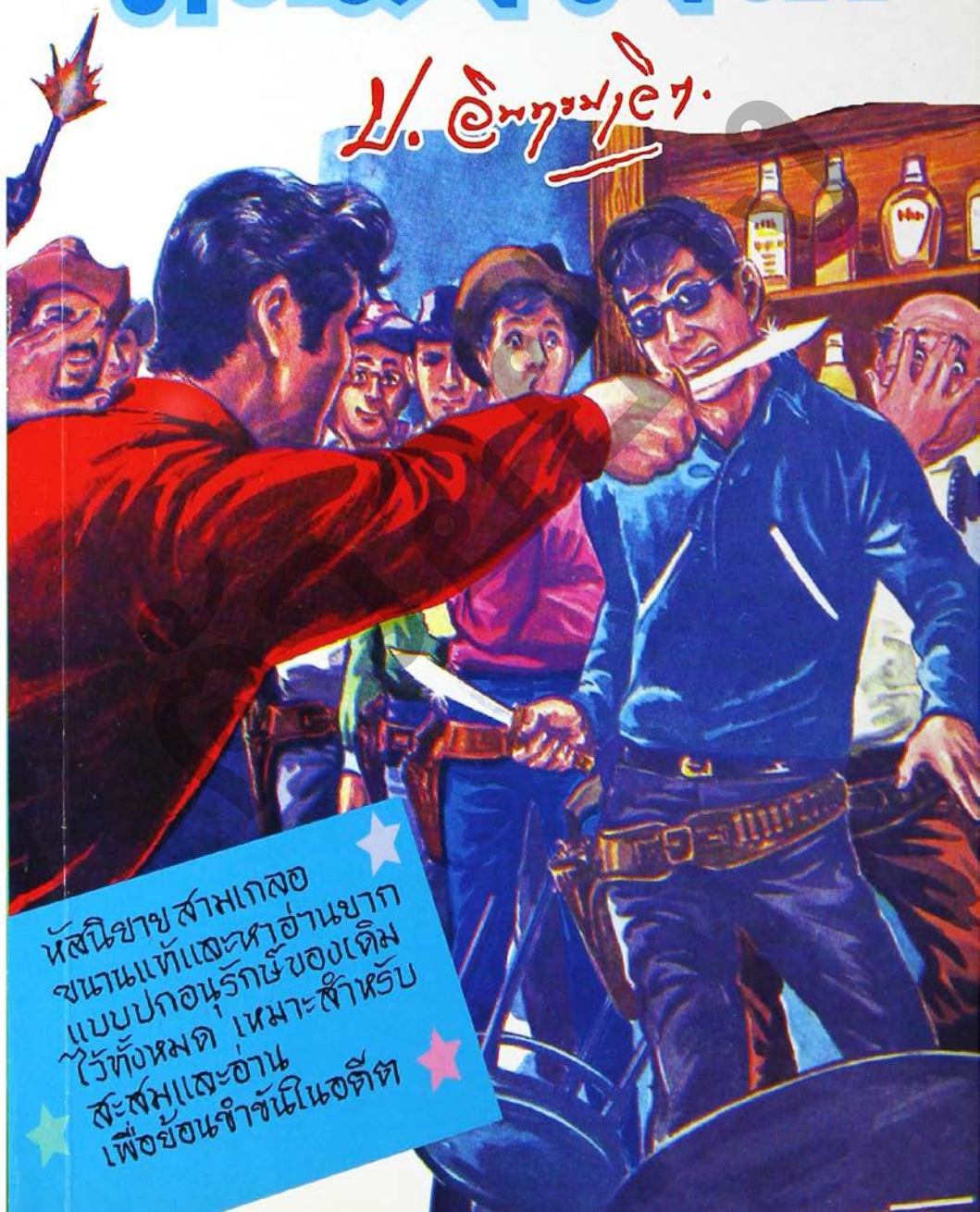

พล ★ นิกิร ★ กิมหงวน จาก ตำนานโกหก

สี่สยงริงโก้

ผ. อิมหงวน

หัตถ์นิยายสามเกลอ
ขนาดแท่งและหาอ่านยาก
แบบปกอนุรักษนิยมของเดิม
ไว้ทั้งหมด เหมาะสำหรับ
สะสมและอ่าน
เพื่อย้อนจำในอดีต

จำอย่าง

ประพันธ์สาส์น

ทศวรรษที่สี่ที่ฝากชื่อ สาระหนังสือชีวิต

พล ★ นิกร ★ กิมหงวน

จาก

ศาลาโกกาท

ตอน

สี่สมิงริงโก้

ผ. อินทระมณี

สี่สิ่งจริงโก้

ป. อินทรปาลิต

© กองทุน ป. อินทรปาลิต ในสมาคมสื่อวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

ผู้ก่อตั้ง : ปรานี อินทรปาลิต

นายกสมาคมและผู้ดูแลกองทุน : พลตติย์ สิทธิชัยกิจ

ที่ปรึกษาของทุน ป. อินทรปาลิต : สุวัฒน์ วรดิลก, อาจันต์ ปัญจพรรค์,

ปองพล อดิเรกสาร(พอล อดิเรกซ์), พลเอกธีรเดช มีเพียร, เตือนใจ ตีเทศน์

พิมพ์ครั้งแรก : ๒๕๑๐ ใน ศาตาโกหก

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : ๒๕๑๔ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น พิมพ์ครั้งที่ ๓ : ตุลาคม ๒๕๔๗

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging In Publication Data

ป. อินทรปาลิต.

สี่สิ่งจริงโก้. -- พิมพ์ครั้งที่ 3. -- กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2547.

84 หน้า.

1. หัตถนิยาย. I. ชื่อเรื่อง.

895.917

ISBN 974-9743-63-6

ราคา ๔๙ บาท

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด ๔๑๓/๒๖ ถ.อรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย
กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๔๓๔-๑๓๔๗, ๐-๒๔๓๕-๕๗๘๙
โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๖๘๑๒ <http://www.praphansarn.com>

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์แปลน พรินท์ติ้ง

ผู้ก่อตั้ง : สุพล เศรษฐาภา ที่ปรึกษา คณะ กิตติโกวิท, พิสุทธิ เลิศวิไล, สุวิธ จิระเมธากุล,

บุญเลิศ สือไรย์, วีรชัย ศรีเจริญรัตน์, อดิเรก ศรีวัฒนาวงษา กรรมการผู้จัดการ : อาทร เศรษฐาภา

บรรณาธิการบริหาร : จำเริญ พลสวัสดิ์ กองบรรณาธิการ : ชัชฎาพร นิมนนท์

ภาพปก : ช่างรงค์ อินทรปาลิต รูปเล่ม : พิเศษคู่ ครตวัดตี พิสูจน์อักษร : ยาใจ เจด้าโพย

คำนิยม

ผมเป็นแฟนสามเกลอ พล นิกร กิมหงวน มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ แต่เริ่มหาซื้อสามเกลอมาอ่านด้วยสตางค์ของตนเองเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งจัดเป็นช่วงบั้นปลายชีวิตของท่านผู้ประพันธ์แล้ว ผมจึงมีโอกาซื้อหาสามเกลอตอนใหม่ๆ มาอ่านได้ในระยะเวลาสั้นๆ เพียง ๕ ปีเท่านั้น (พ.ศ. ๒๕๐๗-๒๕๑๑) สามเกลอที่ ป. อินทรปาลิตประพันธ์ขึ้นใหม่ในช่วงเวลานั้น ประพันธ์ให้กับสำนักพิมพ์ ๔ แห่ง ได้แก่ สำนักพิมพ์ดวงกุดศึกษา ประพันธ์สาส์น บันลือสาส์น และเพลนิจิตต์

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ดวงกุดศึกษา ประพันธ์สาส์นได้จัดพิมพ์สามเกลอชุดใหม่ที่มีขนาดรูปเล่มต่างออกไปจากเดิมคือมีขนาดใหญ่กว่าธรรมดา เป็นสามเกลอในชื่อ ‘ศาลาโกหก’

ภายในเล่มมีเรื่องสั้นอื่นๆ จากปลายปากกาของ ป. อินทร-
ปาลิต อยู่ประมาณเกือบครึ่งเล่ม ส่วนครึ่งหลังเป็นสามเกลอ
พล นิกร กิมหงวน ตอนที่ประพันธ์ขึ้นใหม่เอี่ยมและจบใน
เล่ม ประเดิมด้วยตอน ‘สมิงเขาใหญ่’ ในฉบับปฐมฤกษ์

‘ศาลาโกหก’ ได้ออกวางจำหน่ายต่อๆ มาเฉลี่ย
ประมาณเดือนละหนึ่งเล่ม ซึ่งผมคอยติดตามซื้อทุกเดือน
‘ศาลาโกหก’ เท่าที่สำรวจได้ในปัจจุบันนี้มีจำนวนทั้งหมด ๘๐
(๗๐-๘๐) ตอน สามเกลอหลายตอนที่สนุกและยังประทับใจ
อยู่จนทุกวันนี้ได้แก่ หนุ่มเนื้อหอม, คดีหลอกเด็ก, ไปโลกันตร์
จะเข้ผีสิง ฯลฯ โดยเฉพาะสามเกลอในเทศกาลส่งท้ายปีเก่า
ต้อนรับปีใหม่ซึ่งมีให้อ่านทุกสิ้นปี

นับว่าเป็นข่าวดีสำหรับแฟนสามเกลอที่ทางสำนัก
พิมพ์ประพันธ์สาส์นได้รวบรวมสามเกลอในชุด ‘ศาลาโกหก’
นำมาพิมพ์ใหม่อีกครั้ง เพื่ออนุรักษ์ผลงานอันมีคุณค่าชิ้นนี้
ให้อยู่คู่วงการหนังสือต่อไปอีกนานเท่านาน

พล.ต.ต.พิระพงศ์ ตามาพงศ์

คำนำสำนักพิมพ์

กาลเวลาที่ผ่านไปหลายสิบปีนั้น มีสิ่งต่างๆ หลากหลายเปลี่ยนแปลงไป หนังสือเป็นสิ่งหนึ่งที่ได้บันทึกถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคมนั้นๆ โดยเฉพาะงานเขียนวรรณกรรม เป็นการบันทึกทางสังคมที่มีเรื่องราว มีความรู้สึกซ่อนเร้นอยู่ภายใน ผู้อ่านสามารถตีความระหว่างบรรทัดนั้นได้ หนังสือหลายเล่มที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่าน ผ่านกาลเวลาอย่างยาวนานมาจนถึงปัจจุบัน นั้นแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของผู้เขียน

หนังสือหลายเล่มของ ป. อินทรปาลิตก้าวข้ามกาลเวลา พิสูจน์ให้วงการนักเขียนนักอ่าน ยอมรับถึงความยิ่งใหญ่เป็นเพชรน้ำหนึ่ง เขาเป็นนักเขียนผู้มากความสามารถ เขียนได้หลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าเรื่องรักโศกเศร้าที่ทำให้

ผู้อ่านติดอกติดใจ หรือเรื่องปู้ตั้นเต็นเร้าใจบุชาความเที่ยง
ธรรมแบบลูกผู้ชาย โดยเฉพาะตัวละครในเรื่อง เสือดำ, เสือใบ
ชีวิตของสุภาพบุรุษจอมโจร ที่มีผู้อ่านติดตามจำนวนมาก เป็น
เครื่องยืนยันได้เป็นอย่างดี เรื่องที่สร้างชื่อเสียงโดดเด่นให้
กับ ป. อินทรปาลิต มีผู้รู้จักมากขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่า คือ
หัตถนิยายสามเกลอ อันมีตัวละครหลัก พล นิกร กิมหงวน
และมีตัวละครรองที่เข้ามาเสริมให้สนุกสนานยิ่งขึ้น คือ
ตร.ติเรก เจ้าคุณปัจจนิกพินาศ และบรรดาภรรยาของเขา
รวมถึงคนรับใช้ตัวแสบอย่างนายแห้ว โหระพากุล

ผลงานเขียนของ ป. อินทรปาลิตถูกนำมาพิมพ์ซ้ำ
แล้วซ้ำเล่า เพราะความนิยมของผู้อ่าน ตั้งแต่รุ่นเล็กไปจน
ถึงผู้ใหญ่ เป็นงานเขียนที่ให้ความบันเทิงกับผู้อ่านอย่าง
สนุกสนาน มาทุกยุคทุกสมัย เป็นงานเขียนที่เต็มเปี่ยมไป
ด้วยอารมณ์ขันและให้สาระ ผู้คนในยุคนั้นแทบไม่มีใครที่ไม่
เคยอ่านงานเขียนของเขา สำหรับในปัจจุบันได้รับการคัด
สรรให้เป็น ๑ ใน ๑๐๐ หนังสือดีที่คนไทยควรอ่าน
ด้วย นอกจากนั้นเองก็มีแฟนนักอ่านที่ชื่นชอบรวมตัวกัน
เป็นสามเกลอแฟนคลับ มีเว็บไซต์เพื่อการสื่อสาร แลก
เปลี่ยนข้อมูลกันอย่างคึกคักและสม่ำเสมอ

ผลงานเขียนของ ป. อินทรปาลิต ในชุดหัตถนิยายสามเกลอนี้เริ่มต้นเมื่อปี ๒๔๙๑ ซึ่งก็ได้รับความนิยมกันมาอย่างต่อเนื่องหลายสิบปี นอกจากให้ผู้อ่านคลายความเคร่งเครียดทางอารมณ์แล้ว ผู้เขียนได้แทรกปรัชญาการดำเนินชีวิต ซึ่งทรงคุณค่าต่อการคิดใคร่ครวญ อีกทั้งเป็นเสมือนการบันทึกและพิจารณาสังคมตลอดมาว่าสามสิบปี

‘ศาลาโกหก’ เป็นหนังสือเล่มชุดหนึ่งของ ป. อินทรปาลิต ที่เริ่มเขียนขึ้นเมื่อปี ๒๕๐๖ เป็นหนังสือขนาด ๘ หน้ายก มอบให้สำนักพิมพ์ผดุงศึกษา ของนายгимทรวง แซ่แต้ และ นายสุพล เตชะธาดา ในเชิงนาครเชชมเป็นผู้จัดพิมพ์ (ต่อมานายสุพล เตชะธาดา แยกออกมาเป็นสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น) ราคาจำหน่ายขณะนั้น ๓.๕๐ บาท หนังสือในชุดศาลาโกหกที่มีคำโปรยว่า หัวเราะว่า ราคาเยา เบาสมองนี้ ป. อินทรปาลิตเป็นผู้บรรเลงเองทั้งหมด ไม่ว่าบทนำ กวีโวหาร ตอบจดหมายแฟนๆ เรื่องราวต่างแบบมโนสาเร่ นิยายสั้นจบในฉบับเป็นตอนๆ ที่ขาดไม่ได้คือนิยายสั้นสามเกลอเล่มละหนึ่งตอน (ยกเว้นศาลาโกหกลำดับที่ ๒ ไม่มีสามเกลอ) โดยมีตัวละครผู้ช่วยคือลูกชายสามเกลอเข้ามามีบทบาทเป็นกำลังสมทบ ต่อเนื่องกันจนถึงปี ๒๕๑๑ ซึ่งรวมแล้วกว่า

๗๐ ตอน ซึ่งปัจจุบันเป็นหนังสือหายากสำหรับนักสะสม
ไปแล้ว

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้ตระหนักถึงความสำคัญ
ของหนังสือชุดนี้เป็นอย่างดี ไม่ต้องการให้สูญหายไปกับ
กาลเวลา จึงได้พยายามรวบรวมต้นฉบับที่เรามีอยู่ และ
เสาะแสวงหาจากหลายแหล่งด้วยกัน จากนักสะสมและ
ผู้ชื่นชอบงานเขียนของท่านผู้นี้ โดยคัดเอาเฉพาะนิยายสั้น
ของสามเกลอมาจัดพิมพ์อีกครั้งในรูปแบบปกแข็งมีหู เพื่อ
สืบสายธารความเป็นอมตะต่อไป

การจัดพิมพ์นิยายสั้นชุดนี้ เคยจัดพิมพ์มาบ้างแล้ว
ก่อนหน้านี้หลายปี เป็นไปตามความประสงค์ของนาง
ปราณี อินทรपालิต ภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของ
ป. อินทรपालิตซึ่งดำริให้จัดพิมพ์ขึ้นโดยมีความประสงค์ที่
จะดำเนินการจัดทำกองทุน ป. อินทรपालิต ควบคู่กันไปด้วย
(๑) เพื่อจรรโลงผลงานของ ป. อินทรपालิต ไว้ในวง
วรรณกรรม (๒) เพื่อสนับสนุนการประพันธ์ให้กับผู้
ปรารถนายึดอาชีพนักเขียน (๓) เพื่อจัดตั้งนิติบุคคลในนาม
ป. อินทรपालิต ส่งเสริมสวัสดิการนักเขียนและครอบครัวใน
โอกาสต่อไป โดยขอให้ดำเนินการที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

สำหรับผู้ชื่อนั้น ในการอ่านหนังสือที่นักเขียนได้
ผลิตผลงานขึ้นนั้นมานานแล้ว ถ้าผู้อ่านต้องการให้ได้วรรณรส
เพิ่มขึ้น คงเป็นลิ่งจำเป็นที่ผู้อ่านจะต้องนึกย้อนหลังไปด้วย
ว่า สมัยนั้นๆ เป็นอย่างไร ผลงานของ ป. อินทรปาลิต ชุค
นี้นั้น ได้รังสรรค์ขึ้นเมื่อประมาณสี่ทศวรรษก่อน เพื่อเป็น
การคงไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์ สุนกสนาน และเปี่ยมด้วย
วรรณรส เราจึงคงไว้ซึ่งภาษาทุกตัวอักษรที่ใช้ในเรื่องนั้นๆ
รวมถึงค่าของเงิน และบริบทของเหตุการณ์แวดล้อมต่างๆ
ในสมัยนั้นด้วย ผู้อ่านควรทำความเข้าใจในจุดนี้ไว้ก่อน

การจัดพิมพ์ในครั้งนี้ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้
เลือกสรรแนวทางที่ดีที่สุด โดยการอนุรักษ์รูปแบบที่ใกล้เคียง
กับของเดิม ไม่ว่าจะเป็นการเลือกรูปแบบและขนาดของตัวอักษร
การสะกดคำนั้นคงรูปแบบเดิมไว้รวมทั้งการทับศัพท์ ซึ่งมี
ลักษณะเฉพาะยุคสมัยนั้น โดยเฉพาะรูปภาพปกนั้นได้ใช้
รูปแบบเดิมของปกหนังสือศาลาโกหก ซึ่งส่วนมากเป็น
ฝีมือการวาดภาพของอาจารย์ อินทรปาลิต น้องชายของ
ป. อินทรปาลิต แล้วใช้คอมพิวเตอร์ช่วยปรับแต่งสีสันทให้
สดใสเหมือนกับของเดิมมากที่สุด

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้พยายามรวบรวมต้นฉบับ

มาจัดพิมพ์ให้ครบถ้วนสมบูรณ์ เพื่อให้แฟนนักอ่านของ
ตามเกลอได้เป็นเจ้าของและนักสะสมได้อย่างเต็มภาคภูมิ
และหวังว่าแฟนนักอ่านรุ่นใหม่ก็จะได้อ่านได้ง่ายอย่าง
สะดวกยิ่งขึ้น โดยสามารถสัมผัสความยิ่งใหญ่ของนักเขียน
ที่ชื่อว่า ป. อินทรปาลิต นี้ได้ แม้ในปัจจุบันสมัย

ด้วยมิตรภาพและความปรารถนาดี
สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

ศาลาโกหก พิมพ์ปี พ.ศ. ๒๕๑๐

เมื่อสักครู่นี้เอง เวลาประมาณ ๑๗.๓๐ น. อา
เลียมหงวนของเราได้รับโทรศัพท์จากชายลึกลับคนหนึ่ง
ซึ่งไม่ยอมเปิดเผยชื่อของตนเพียงแต่บอกว่า เขามีเรื่อง
สำคัญเกี่ยวกับความปลอดภัยของประเทศชาติและอยาก
จะพบคุณะลีส์หายในเวลา ๑๘.๐๐ น. ตรงที่ห้องอาหาร
“สิริ” ในซอยลาลิวันย์ ถนนพหลโยธิน สะพานควาย
และขอให้สละเวลามาพบกับเขาตามนัดให้ได้

ความคิดเล็กแ่งซึ่งขับโดยเจ้าแห้วได้พาสีส์หายกับเจ้า
คุณปัจฉินึกมาถึงสะพานควายในเวลา ๑๘.๐๐ น. เศษ ซึ่ง
เลยเวลานัดพบไปเล็กน้อย

เจ้าแห้วเบารถและบังคับรถแ่งคั่นงามเลี้ยวซ้ายมือ
เข้าไปในซอยลาลิวันย์ข้างร้านทองรัศมี เจ้าแห้วเคยพา
ลูกชายของสีส์หายรับประทานอาหารกลางวัน “สิริ” สอง
สามครั้งแล้ว แต่สีส์หายกับท่านเจ้าคุณปัจฉินึกฯ พึ่งมาห้อง

อาหาร “สิริ” เป็นครั้งแรก เจ้าหัวขบถเลยเข้าไปตามความ
ลึกของซอยและจัดแจงกลับรถให้เรียบร้อย นำคาติลเต้ค
แก๊งคลานเอื่อยๆมาหยุดชิดขอบถนนตรงข้ามกับ “สิริ” ห้อง
อาหารคนไทย สถานที่กว้างขวางโอโถงสะอาดเรียบร้อยและ
สงบเงียบ เหมาะสำหรับสุภาพชนที่พึงพอใจรสอาหารไทย
ฝีมือยอดเยี่ยมแต่ราคาเบา

สืตหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ และเจ้าหัวพากันลงจาก
รถเดินข้ามถนนซอยตรงไปที่ร้าน “สิริ” พลหันมาเห็นเจ้า
หัวเข้าเขาก็หยุดชะงัก

“เฝ้ารถชีไว้อย่าง ตามมาทำไม”

เจ้าหัวหน้าจ๋อย

“รับประทานผมไม่ได้รับประทานด้วยหรือครับ”

“แกไม่เกี่ยว”

“เป็นยังงั้นไป” เจ้าหัวพูดเบาๆ “รับประทานผมนะ
ไม่ยอมรับประทานหรือครับแต่ผมอดเป็นห่วงเจ้านาย
ไม่ได้ ผู้ที่โทรศัพท์ไปถึงอาเลี่ยอาจจะเป็นพวกเหล่าร้ายที่
หลอกลวงให้เจ้านายมาที่นี่ก็ได้ แล้วมันก็จะเล่นงานเจ้านาย
เลี่ย รับประทานถ้าผมอยู่ด้วยมีอะไรเกิดขึ้นก็น่าดูชมแหละ
ครับ”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“แปลว่าแกจะยอมตายเพื่อเรา”

เจ้าแห้วยิ้มแห้งๆ

“ไม่ใช่ยังงั้นครับ รับประทานถ้าเกิดเรื่องขึ้นผมจะวิ่งไปบอกตำรวจ โรงพักบางชื่ออยู่ใกล้แค่นี้เอง”

พลซึ่งมือไปที่รถคาดิลแล็คแก๊งแล้วพูดเสียงหนักแน่น

“ไปอยู่ที่รถ”

แล้วพลก็เดินตามเพื่อนเกลอทั้งสามกับเจ้าคุณ ปัจจุบันฯเข้าไปในร้าน “สิริ” และตรงไปนั่งร่วมโต๊ะกับคณะพรรคของเขาและท่านเจ้าคุณ เด็กสาวคนหนึ่งซึ่งเป็นพนักงานรับใช้แต่งกายสะอาดเรียบร้อยยืนฟังคำสั่งอยู่ข้างโต๊ะสี่เหลี่ยมยาวโตะนั้น

เสียงหวนหยิบสมุทรรายชื่ออาหารขึ้นมาเปิดดูแล้วอ่านดังๆ

“ขนมจีนน้ำพริก ขนมจีนน้ำยาชาวน้ำ ขนมจีนแกงไก่ แกงเนื้อ แกงปลาเข็ม...เฮ้ย...ปลาดุก ข้าวคดลูกกะปิ ข้าวหน้าไก่ กุ้ง ข้าวผัดไก่ กุ้ง หมู ห่อหมกหมู ปลา แกงกะหรี่ไก่ มัสมั่นไก่ แกงเผ็ดนกตะกรุม ฮะ...ไม่ใช่ นกเฉยๆไว้ยหอดมันปลากลาย กุ้งทอด ขนมเบื้องญวน ขนมศิระชะ

ฉีกกาต เปาะเปี๊ยะทอด-สด ยำผ้าขี้ริ้ว ว่า...เยอะแยะที่เกียจ
อ่าน ใครจะเอาอะไรบ้างล่ะ”

นิกรยิ้มให้อาเสี่ย

“กันเอาทุกอย่าง”

เสี่ยหงวนทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องให้

“ที่กันอ่านให้แกฟังนะเรอะ”

“เออ”

“แกกินหมดเรอะ”

“หมดชีวะ ไม่หมดคยอมให้แกเอาละเลงหัว ร้านคนไทย
อาหารไทย แม่ครัวไทย คนรับใช้ก็เป็นคนไทย แคชเชียร์
ที่นั่งอมยิ้มอยู่นั่นก็เป็นคนไทย กันต้องกินเต็มที่”

พลมองตามสายตาเสี่ยหงวน แล้วเขาก็เห็นสาวสวย
คนหนึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะรับเงินสดทำหน้าที่เป็นแคชเชียร์

“เอ-ดูเหมือนเราเคยเห็นที่ปิ้งฮิลนี่หว่า กันจำได้ เรา
ขึ้นรถรางขึ้นเขาคันเดียวกับเธอ ตอนนั้นเธอเป็นนักเรียน
อยู่ที่ปิ้ง พวกเรายังได้พูดคุยโต้ถามทุกซ่สุขเธอในฐานะที่
เราเป็นคนไทยด้วยกัน”

นิกรร้องขึ้นดังๆ

“ฟูสิรี ฮะ ฮะ ใช่แล้ว”

ศาสตราจารย์ติเรกขมวดคิ้วย่นแล้วถามนิกร

“ชื่ออะไรนะ พูหรือฟู...”

“ฟูไวย์ไม่ใช่ฟู ฟุ่นะมันไม่ใช่คหรือเตาสือบลมที่เรียกว่าเตาฟู คุณฟูสิริจริงๆ แต่เธอคงจำพวกเราไม่ได้ เพราะได้เห็นหน้ากันเดี๋ยวเดียวเดี๋ยวหลายปีมาแล้ว ห้องอาหารนี้คงเป็นของเธอแน่ๆ รู้จักค้าขายยังงี้น่ารักดีวะ ดึกว่านุ่งกางเกงพิด เบรียะไปโยนโบลิ่งหรือไปเที่ยวเดินรำกับเพื่อนๆ แซมบ้า กัวราซ่า วาตูชี อโกโก้ได้ลมร้อน หรืออโกโก้ได้โบลิสอะไรเหล่านี้”

พลางเงยหน้าขึ้นมองคุณเด็กรับใช้แล้วกล่าวถาม

“หนู คุณแคชเชียร์นั่นชื่อคุณฟูสิริใช่ไหม”

“ยังงิไม่ทราบค่ะ หนูไม่เคยรู้จักชื่อของเธอ”

“งั้นเธอ เธอเป็นเจ้าของร้านอาหารนี้ใช่ไหม”

“ใช่ก็ได้ค่ะ”

“ป๊ะแล้ว...” พลอุทานแล้วหัวเราะ ดึงสมุดรายการอาหารจากมือเลี่ยมหงวนและหันมาพูดกับท่านเจ้าคุณ “คุณอาจจะทานอะไรสั่งเลยครับ เรายับประทานเหล้าและอาหารกันเสียที่นี้เลย คนที่โทรศัพท์นัดพบกับพวกเราจะนั่งกินเหล้ากินอาหารอยู่ที่นี้หรือเปล่าก็ไม่ทราบ”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ๆ มองดูรายการอาหารในมือพล

“อาภินชนมจีนน้ำพริกดีกว่า นานแล้วไม่ได้กิน ร้านอาหารไทยแบบนี้มักจะทำอร่อย สิ่งชนมจีนน้ำพริกแล้วก็ทอดมันปลาทรายให้อาพอแล้ว”

พลสั่งเด็กสาวตามที่เจ้าคุณต้องการและสั่งถ้วยเตี้ยผัดไทยสำหรับเขากับเปาะเปี๊ยะสดอีกจานหนึ่ง เขาส่งสมุดรายการอาหารไปให้ศาสตราจารย์ติเรก

“แกสั่งเอาเองเถอะหมอ”

นายพลติเรกพิจารณารายการอาหารในสมุดแล้วสั่งเด็กสาว

“ของฉันทนหมดหนึ่งจานแล้วก็ห่อหมกหมู”

เลียหวงวนพูดเสริมขึ้น

“จำให้แม่นนะหลานสาว อ้า-ฉันทนเอากะปิกลูกข้าวอย่างเตี้ยว ขอเบียร์เย็นๆสักสามขวด”

“กะปิกลูกข้าวไม่มีค่ะมีแต่ข้าวคดลูกกะปิ” เด็กสาวพูดยิ้มๆ

อาเลียจูปาก

“มันก็เหมือนกันแหละน่า เอาข้าวคดลูกกับกะปิหรือเอากะปิกลูกกับข้าวมันแตกต่างกันตรงไหน” แล้วเลียหวงวนก็

หันมาพยักพเยดกับนิกร “แกละ จะยัดอะไรลั้งเขาตี”

พลส่งบัญชีรายการไปให้นิกรเพื่อนของเขา นิกรยิ้ม
น้อยยิ้มใหญ่เปิดออกดูตั้งแต่รายการแรก แล้วเขาก็สั่งอาหาร

“เนื้อสันตล็ดผักรึ่งจานแล้วก็ขนมเบื้องเวียดนาม”

เด็กสาวทำหน้าฉงน

“ขนมเบื้องเวียดนามเป็นยังไงคะ”

“ว่า ก็ชนมเบื่องญวนยังไงล่ะ” พุดจบนิกรก็โบกมือให้แคชเชียร์สาวและร้องขึ้นตังๆ “สวัสดีครับคุณพุสิริ จำผมได้ไหม”

แค่ชี้เขียร์สาวหันไปมองดูข้างหลังแล้วก็ก้มหน้าเขียน
หนังสือต่อไป ศาสตราจารย์หัวเราะหึๆ

“ผิดตัวไปเสียแล้วอ้ายกร เด็กสาวที่ชื่อฟูสิริเคยพบ
กับเราที่ปิ้งฮิลไมใช่คนนี้หรอก แต่รูปร่างหน้าตาคล้ายกัน
มาก”

นิกริมีແຍ້ຍາ

นั่นนะซี คุณไปดูมากคนนี้นี่หน้าตาคล้ายๆชนมถั่วยพู คน
ละคนแน่ๆ ถ้าคนเดียวกันอย่างน้อยก็คงจะมองดูพวกเรา
ด้วยความสนใจ”

พนักงานรับใช้กล่าวถามขึ้นเบาๆ

“ต้องการอะไรอีกไหมคะ”

นิกรยิ้มให้

“พอแล้วหนู อย่าลืมนะ ของฉันเนี่ยอสังสลดผักแล้ว
ก็ขนมเบ๊องเวียคนาม อ้อ-ขออย่าผ้าชีวรี่อีกจาน”

“อย่าผ้าชีวรี่หมดคะ”

“อ้าว ยังงั้นเอาผ้าขาวม้าหรือผ้าเช็ดตัวผ้าโสร่งก็ได้”
เด็กสาวเดินหัวเราะไปจากที่นั่น คณะพรรคสี่สหายกับ
เจ้าคุณปัจจนิกฯต่างกวาดสายตามองไปรอบๆห้องอาหาร
บรรดาผู้ที่นั่งรับประทานอาหารอยู่ตามโต๊ะต่างๆ ไม่มีใครสนใจ
กับสี่สหายและท่านเจ้าคุณเลย เลี้ยวขวามุมบันพืมพำว่า

“อ้ายหมอนั่นถ้าจะเหลวเสียแล้ว คงจะมีใครคนหนึ่ง
แกลังโทรศัพท์ไปถึงกันเล่นสนุกๆ หลอกให้เราเสียเวลาที่นี่”

นิกรว่า “ช่างมันเถอะวะ อย่างน้อยเราก็ได้มาอุดหนุน
ห้องอาหารของคนไทยและมีโอกาสได้ทดลองฝีมือแม่ครัว
ที่นี่ แต่อาหารขายถูกเป็นบ้า จานละสามบาทหรือห้าบาท
เท่านั้น ถ้าหากว่ากันเปิดร้านอาหารกันต้องขายอย่างน้อย
จานละร้อยบาทรวด กินคนเดียวเช็ดไปจนตาย สั่งลูกสั่ง
หลานไม่ให้ไปร้านกัน”

เจ้าคุณปัจจนิกฯมองดูรายชื่ออาหารในสมุดปกหุ้ม

พลาสติคเล่มนั้น

“ร้านอาหารที่สะอาดโอโถงและจำหน่ายอาหารไทย
ในราคาถูกเช่นนี้ เหมาะสำหรับคนไทยอย่างยิ่ง เจียบดีเสีย
ด้วย เรามาเข้าหุ้นกันเปิดร้านอาหารกันบ้างรี ชั่งตักริมถนน
ใหญ่แถวสะพานควายนี่แหละ”

เสียหวงวนยิ้มให้ท่านเจ้าคุณ

“เปิดที่ร้านครับ”

“หา ที่ร้านเดียวนะซีแกจะให้เปิดสักที่ร้าน”

นิกรพูดเสียงหัวเราะ

“ถ้าเราเปิดร้านจัดร้านให้สวยงามอย่างนี้คงมีคนเข้า
ร้านเราตลอดวัน ร้านอาหารของเราก็เจริญกว่าร้านอื่นๆ เรื่อง
ร้านอาหารหรือห้องอาหารสำคัญที่แม่ครัว ร้านไหนแม่ครัว
ฝีมือดีร้านนั้นก็มีคนติด มารยาทของพนักงานประจำร้าน
ก็เหมือนกัน ร้านไหนบ๋อยหรือแค้นเขี้ยวพูดจากระโชกโฮก
ฮากร้านนั้นก็ซบเซาสู้ร้านอื่นไม่ได้ เอาซีครับคุณพ่อเข้า
หุ้นกันคนละแสนเปิดร้านอาหารแข่งขันกับร้านแถวนี้”

“พอแล้วอ้ายกร” ท่านเจ้าคุณขบกรามพูด “แกพยายามพูดคำว่าร้าน แต่แกออกเสียงเป็น ล.ถึงมาหลายคำ
แล้ว ประเดี๋ยวจะเกิดการเตะปากกันขึ้น”

“อ้าว เตะผมในร้านนี้ข้าวของในร้านก็จะแตกหักเสียหาย เจ้าของร้านก็จะคิดเงินจากผม ถ้าจะเตะผมก็ออกไปเตะนอกร้านเถอะครับ”

เจ้าคุณปัจจุบันก็เห็นหัวเราะยกมือขวาชี้หน้านิกร

“ประเดี๋ยวเถอะมึง ตายนะโว้ย เลือดยุติๆ เอาไม่เข้ามาเหยย่เลื้อ”

นิกรขมวดคิ้วย่น

“เฮ้ เลื้อทำไมหัวล้านล่ะครับ” พูตจบเขาก็ฉุนฉลุนลุกขึ้นวิ่งเหาะๆไปที่โต๊ะเค็ชเชียร์ หยุดยืนมองดูหน้าสาวสวยลักษณะท่าทางบอกว่าเป็นลูกผู้ดีมีสกุลแต่งกายเรียบร้อยไม่ฉูดฉาด

“มีอะไรที่จะให้หนูช่วยคุณหรือคะ”

“แะะ แะะ ไม่มีอะไรหรอกครับ พ่อตามจะเตะผมผมก็ลุกขึ้นวิ่งหนีมาหาคุณเพื่อขอร้องคุณเป็นที่พึ่งไว้ก่อน คุณนะชื่อฟูลิรีใช่ไหมครับ”

เค็ชเชียร์สาวยิ้มเล็กน้อย

“หนูชื่อสิริเฉยๆคะ”

นิกรเม้มปากแน่น

“ไม่มีพุน้ำหน้า...”

“ค่ะ”

“คุณเคยไปเรียนหนังสือที่ปิ่นนังหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ หนูเรียนที่กรุงเทพฯ ค่ะ”

“ว่า โทกหน้าตายเสียด้วย ก็ผมจำคุณได้นี่นา คุณชื่อฟูสิริหรือสิริฟูผมก็ชักจะเลือนๆ เสียแล้ว ผม... พันเอกนิกรอย่างไรล่ะ”

แค่ขยี้ยี่สาวกลั่นหัวเราะแทบแย้

“หนูเพิ่งเคยเห็นหน้าคุณวันนี้แหละค่ะ”

“เป็นยังงั้นไป” นิกรพูดเสียงหนักๆ “ถ้ายังงั้นผมก็จำคนผิดจริงๆ ผมเคยพบเด็กสาวคนหนึ่งชื่อฟูสิริครับ หน้าตาผิวพรรณเหมือนอย่างคุณนี่แหละ คุณพ่อเป็นนายพลมีตำแหน่งใหญ่โตอยู่ในกองทัพบก ซึ่งผมก็รู้จักท่าน ท่านยังหนุ่มพ้อรูปหล่อเสียด้วย หรือคุณเป็นพี่น้องฝาแฝดกับคุณฟูสิริ”

“ถ้าอยากทราบความจริงว่าหนูเป็นใครก็กรุณาไปถามคุณแม่ของหนูชื่อะ ท่านอยู่ในห้องครัวโน้นค่ะ”

นิกรลืมหูลืมตา

“คุณแม่คุณอยู่ที่นี้”

“ค่ะ”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

“ฉันผมกลับไปนั่งที่โต๊ะผมจะปลอดภัยดีกว่า ช่วยบอก
เด็กรับใช้ให้นำอาหารที่เราสั่งไปให้เร็วๆ นะครับ ผมกำลังหิว
อดข้าวมาสามสัปดาห์แล้ว”

“โอ-อดข้าวตั้งสามสัปดาห์ทำไมถึงอยู่ได้ล่ะคะ”

“ก็ผมกินกล้วยเดี่ยวบ้าง เย็นตาโฟบ้าง บางทีก็เนื้อ
สะเต๊ะ พออยู่ได้ครับ” พูดจบนิกรก็หมุนตัวกลับและเดิน
กลับไปที่โต๊ะของเขา

พอนิกรทรุดตัวลงนั่ง เจ้าคุณปัจจุบันก็มองดูถูกเขย
จอมทะเล้นของท่าน แล้วยิ้มแค้นๆ

“ขอให้ฉันฝากบาลแกด้วยขอเบียร์หนึ่งที่ฉันถึงจะ
หายโกรธแก”

นิกรยกมือไหว้ปลกๆ

“อย่าเลยครับ เบียร์ยังอยู่เต็มขวด น่าเสียดาย เอา
ไว้มากลับไปบ้านเอาขอเบียร์หรือขวดเหล้าเปล่าๆ ดีหัวผมตี
กว่า ผมให้ตีสองที”

“จริงนะ”

“จริงซีครับ บู่โธ-คนอย่างผมพูดคำไหนเป็นคำนั้นมิ
วาจาสัตย์ พูดแล้วไม่คืนคำ”

ลิขสิทธิ์จากการจัดพิมพ์หนังสือชุดนี้
นำไปสะสมในกองทุน ป. อินทรมานิต
เพื่อสนับสนุนคนรุ่นใหม่ที่มีใจรักศิลปะ
และการประพันธ์ทางเดียวกับผู้เขียน
ตามเจตนาและปณิธานอันแรงกล้า
ของนางปราณี อินทรมานิต ผู้เป็นภรรยา
และเพื่อนคู่ทุกข์คู่ยาก
ตราบजनवारसुतท้ายของชีวิตผู้เขียน

